

til dem, der nu kritiseres for deres håndtering af sagen. Men jeg havde faktisk ikke haft fantasi til, før jeg gik til denne debat, at forestille mig, at nogen i dag bare antydningvis ville stå op og hævde, at skatteministeren den weekend om natten i august var vidende om fejltagelsen, da den blev begået, eller skulle have det mindste ønske om, at der blev begået en fejltagelse.

Det fremgår så videre af sagsfremstillingen, at skatteministeren straks, da offentligheden og Folketinget begyndte at interessere sig for den her sag, har søgt at skabe klarhed over, hvorvidt der var en uenighed mellem staten og Spar Nord om forståelsen af aftalen, men han har ikke haft noget som helst grundlag for at fastslå den uenighed; tværtimod blev den afkræftet i samtaler og i korrespondance helt frem til den 28. oktober.

Det var netop den 28. oktober i samråd, ved offentlige udtalelser og ved langstrakt mødevirksomhed i Skatteministeriet, det blev fastslået, at der var tale om en uenighed, og mindre end 24 timer derefter var regeringen i fuld gang med at udrede problemerne.

Jeg havde selv lejlighed til at følge denne sidste del af forløbet meget nøje, og jeg medvirker derfor også gerne til at belyse den del af forløbet i det kommende udvalgsarbejde, hvis der er ønske om det, fordi det for mig er illustrationen af to forhold. For det første, at det var den 28. oktober, skatteministeren blev klar over problemet og problemets karakter. For det andet, at alle de tilkendegivelser, regeringens medlemmer også den følgende dag kunne indhente fra vores rådgivere, pegede i retning af, at det var sparekassen, der havde et problem og ikke staten. Vi ved nu, at det var anderledes, at det er anderledes, men vi havde ikke grundlag for at vide det i de sidste dage i oktober 1993.

Der er ingen tvivl om, at skatteministeren har det objektive, formelle ansvar for den forkerte beslutning, der blev taget – sådan er vores forfatning. Men det afgørende spørgsmål, Folketinget skal forholde sig til, er efter min opfattelse, om en minister skal fældes på en sag, han har konfronteret så korrekt og så kritisk, som han kunne gøre på det grundlag, der var forelagt ham.

Det at være minister og håndtere tilspidsede, kritiske situationer indebærer altid mulighed for at gribe galt. I de allerfleste tilfælde siger min erfaring, at det er værre at lade være at handle end at handle så godt, man kan.

Det at være skatteminister er en af de vanskeligste poster, man kan have i nogen regering. Her taler jeg af erfaring. I virkeligheden er der ud over den nuværende skatteminister kun to medlemmer af dette Ting, der har den erfaring. Det er nemlig ud over mig selv hr. Anders Fogh Rasmussen. Jeg ser i denne forbindelse bort fra hr. Peter Brixtofte; han fik jo kun lov at fungere så kort.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at hverken jeg selv eller hr. Anders Fogh Rasmussen ville have reageret anderledes end den nuværende skatteminister i sagen om Spar Nords fradrag. Vi ville med de samme råd have truffet den samme beslutning og givet Folketinget de samme svar. Og hr. Anders Fogh Rasmussen ville faktisk stige dramatisk i min agtelse, hvis han her i denne debat stod op og bekræftede, at sådan er det nok. For hr. Anders Fogh Rasmussen har jo helt særlige erfaringer både med ambisa-gen og med sagen om Bikubens overtagelse af Bornholmerbankens engagementer.

I ambi-sagen var der også tale om en fejlfortolkning af juraen, i dette tilfælde EF-juraen. Hr. Anders Fogh Rasmussen havde som skatteminister det objektive, det formelle ansvar, men vi var mange, der delte vildfarelse med hr. Anders Fogh Rasmussen med hensyn til, at ambien var forenelig med EF-retten. Derfor endte Folketinget vel også af den grund med kun at give den daværende skatteminister en lille næse. Her var ingen politisk blodtørst, selv om fejltagelsen kostede statskassen et milliardbeløb.

I sagen om Bikuben og Bornholmerbanken har hr. Anders Fogh Rasmussen jo også det objektive politiske ansvar. På baggrund af de oplysninger, der fremgår af undersøgelsesrettens rapport, kommer jeg i hvert fald til den antagelse, at det tilsagn, som Bikuben har fået af Told- og Skattestyrelsen, ikke er i overensstemmelse med gældende skatteregler, hvad tilsagnet til Spar Nord altså heller ikke er ifølge dommer Frank Poulsen.

Jeg vil gerne understrege meget kraftigt, at jeg ikke siger det her for at bebrejde hr. Anders Fogh Rasmussen noget som helst i denne forbindelse – heller ikke, når det måtte blive endelig godtgjort, at der ikke var lovhjæmmel til fradraget i Bornholmerbanksagen. Hr. Anders Fogh Rasmussen kunne kun tage Told- og Skattestyrelsens meddelelse til efterretning. Han havde intet grundlag for at tro, at der kunne være tvivl om lovgrundlaget for tilsagnet i brevet.